raud kühwliga poisi kaelkoti hiilgawa rahaga kuhjani täis. Enne kui ehmatanud poisike sõnu leidis, kogemata õnne eest tänada: kadus rahahunnik meestega tükis tema silmade eest, kui oleks maa põhja waonud. Pois heitis rahakotiga magama, süda rõemus, kui selle peäle mõtles, mis silmad kodu rahwas tema õnne üle pidid tegema.

Päike seisis teisel hommikul juba ladwade kõrgusel, kui tema unest ärkas ja öösest õnne saaki meele tuletas. Kaelkoti waadates, läks pääwane lugu weel imelikumaks kui öösene juhtumine, sest kot oli tühi, ei mitte ühtainust kopikat sees, kui aga mõni kolletanud puuleht. Kas lehed rahast ülejäänud, wai rägastikust läbi pugedes koti warisenud, seda ei wõinud mino kadund ono mitte äraseletada. Aga juhtunud lugu on selge tõsi, kuida wana Willemi sugu, kes tühja ei räägi, kadund ono suust mitto kümmend korda kuulnud."

„Teie nääte sest tükist," ütles isand — kuida raha maa peal leitakse, mis silma kirjaks on, ja mis kellegile kaso ei saada. Jah, teine lugu oleks, kui raha peremeehe kotis rahaks jääks ja siis wast ennast moondaks, kui wõera kätte lähäb."

Seepse oli, mis ma praego tahtsin ütelda, — lisas Arina aidamees juure.

„Kõik tühi naljamäng," ütles isand — „kui paremat wara leida ei oleks. Mino arwates oleksid mõnusamad targad, kes seda oskaksid üles nuusida, mis wanal põlwel waeno aeal maaha matteti, ja

mis senna jäi, kui raha peeremeehed ise otsa saiwad. Kes niisuguse koha õnne kombel kätte tabab, se saab küllalti wara."

Hans pilgutas aidameehele salamahti silma, kui oleks tahtnud ütelda: nüüd pane, wennike, tähele, — meie mees kallab õnne teele. Aga ei tea, kas wõeras Hanso salatähte nägi, wai ei olnud temal himo pikemalt seda jutu westa: tema ei rääkinud enam sõnakest.

Mõned räägiwad, ütles mõlder, kuida meie päiwil maailmas ka targemaid meehi peab leitama, kes warjule pandud wana põlwe wara maa põhjast oskawad wälja tua. Mino õnnis isa jutustas enne sagedaste wana Dronurme herra põhjato warandusest, mis kuida rahwas tunnistab ühe õnneliko rahahaugo leidmisest oli tõusnud. Siiski oli kole lugu kuulda, kuida kõik kolm sõrmeweristajad, kes raha wäljawõtmise juures abiks olnud, iljemine wiletsad surma leidnud. Teapois uputas ennast kaewo, aidamees poos ennast lakka ülesse ja wana herra ise leiti ühel hommikul sängis surnud, ehk ta küll õhto terwe ja prisk magama oli heitnud. Aga, mis weel suuremaks imeks tuleb arwata, oli se, et kui teisel pääwal wõlwitut keldri mindi, kus raha kastid alati kuhjaga täis seisid: ei leitud seal mitte kopikad, kõik kastid olid ööse wäljatühendatud. Maast tulnud wara oli üsna tuulde waonud.

„Sest on wäga kahjo," ütles Arina aidamees — „et saadud warandusel pikemat püsi ei ole."